

ROZSUDEK

1) dne 2. 7. 2007 v 20:26:14 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72, částku 2.500,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo vzhledem k tomu, že

karta byla zadržena,

2) dne 2. 7. 2007 v 20:26:36 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo vzhledem k tomu, že karta byla zadržena,

3) dne 3. 7. 2007 v 07:44:09 vybral z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72, částku 2.500,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED],

4) dne 3. 7. 2007 v 07:44:38 vybral z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED],

5) dne 3. 7. 2007 v 07:45:06 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což bylo prostřednictvím bankomatu zamítnuto,

6) dne 3. 7. 2007 v 07:45:27 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72, částku 2.500,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což bylo prostřednictvím bankomatu zamítnuto,

7) dne 3. 7. 2007 v 19:35:36 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0043, umístěného na adrese Praha 8, ulice Hornátecká 447, částku 2.500,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo a napodobenina platební karty byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

8) dne 3. 7. 2007 v 19:35:58 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0043, umístěného na adrese Praha 8, ulice Hornátecká 447, částku 3.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo a napodobenina platební karty byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

9) dne 4. 7. 2007 v 07:31:48 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0032, umístěného na adrese Praha 1, Spálená 82/4, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

10) dne 4. 7. 2007 v 07:32:08 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0032, umístěného na adrese Praha 1, Spálená 82/4, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

11) dne 4. 7. 2007 v 07:32:27 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0032, umístěného na adrese Praha 1, Spálená 82/4, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

12) dne 4. 7. 2007 v 07:32:50 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0032, umístěného na adrese Praha 1, Spálená 82/4, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

13) dne 4. 7. 2007 v 07:33:52 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0032, umístěného na adrese Praha 1, Spálená 82/4, částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

14) dne 4. 7. 2007 v 08:03:30 se pokusil vybrat z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0021, umístěného na adrese Praha 5, ulice Štefánikova č. 281/4, částku 2.500,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDACTED], což se nepodařilo vzhledem k tomu, že karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena,

uvedenými útoky tak neoprávněně z cizích účtů vybral celkem částku 7.500,- Kč a pokusil se vybrat další částku 48.000,- Kč, což se mu v důsledku okolností na jeho vůli nezávislých nepodařilo,

t e d y

ad 1) až 14)

- jednak padělaný platební prostředek použil jako pravý,

- jednak sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, přičemž částečně čin dokonal a částečně se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v obohacení sebe tím, že uvede někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, jehož se dopustil v úmyslu uvedený trestný čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo,

č í m ž   s p á c h a l

ad 1) až 14)

- jednak pokračující zločin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea druhá trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. (dále jen trestní zákoník),

- jednak pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 234 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **tří (3) roků**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **pěti (5) roků**.

O d ů v o d n ě n í

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni podal dne 21. 12. 2009 u zdejšího soudu mimo jiné na obžalovaného P. L. F., jenž byl po celé přípravné řízení stíhán jako uprchlý, obžalobu pro pokračující trestné činy padělání a pozměňování peněz podle § 140 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. (dále jen trestní zákon, případně dřívější trestní zákon) ve spojení s § 143 dřívějšího trestního zákona a podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) dřívějšího trestního zákona, jichž se měl dopustit celkem 166 dílčími útoky.

Řízení před soudem, jež ve vztahu k obžalovanému taktéž probíhalo jako proti uprchlému, vyústilo v rozsudek vyhlášený dne 18. 1. 2012 (č. l. 1679-1755). Jím byl obžalovaný uznán vinným pokračujícím zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea druhá nového trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. (dále jen trestní zákoník, případně nový trestní zákoník) a pokračujícím přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaným a dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, které spáchal 14 dílčími útoky (jde o tytéž útoky, jež jsou popsány i ve výroku o vině nynějšího rozsudku), a byl mu uložen podle § 234 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tři let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Pro zbývající útoky, které mu státní zástupce kladl za vinu, byl obžalovaný částečně podle § 226 písm. b) trestního řádu a částečně podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn podané obžaloby. Odvolání obhájce obžalovaného proti odsuzující části uvedeného rozsudku Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 20. 6. 2012 sp. zn. 9To 32/2012 zamítl jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu (č. l. 1785-1788).

Na základě evropského zatýkacího rozkazu, který byl následně dne 21. 11. 2012 zdejším soudem vydán za účelem zajištění obžalovaného pro výkon shora specifikovaného trestu odnětí svobody (č. l. 1840-1850), byl obžalovaný dne 14. 10. 2013 zadržen ve Velké Británii. Poté, co justiční orgány označeného státu rozhodly pozitivně o jeho předání, byl obžalovaný dne 29. 10. 2014 eskortován do České republiky a dodán do výkonu pravomocně mu uloženého trestu odnětí svobody. V této souvislosti je namístě poznamenat, že do současné doby britské justiční orgány soudu neposkytly originály či alespoň kopie rozhodnutí, na základě kterých bylo realizováno předání obžalovaného (ačkoliv byly zdejším soudem vyžadovány). Není tak zřejmé, zda české justiční orgány jsou ve vztahu k obžalovanému vázány zásadou speciality, nicméně v nynějším řízení zdejší soud tuto zásadu plně respektoval.

Ještě dříve, než soud obžalovanému do příslušné věznice doručil meritorní rozhodnutí soudu prvního i druhého stupně v dané věci spolu s poučením o právu zakotveném v ustanovení § 306a odst. 2 trestního řádu (vše přeložené do jeho mateřského jazyka), obžalovaný svým podáním (č. l. 2016) uvedené právo uplatnil, tedy požádal o zrušení

odsuzujícího rozsudku a konání nového hlavního líčení. Proto soud usnesením vyhlášeným ve vazebním zasedání dne 4. 12. 2014 postupoval podle právě označeného zákonného ustanovení a zrušil odsuzující část tohoto rozsudku vztahující se k obžalovanému (neboť daným rozsudkem bylo rozhodováno o vině a trestu ještě ve vztahu k původně spoluobžalovanému C [REDACTED] M [REDACTED] P [REDACTED]), jakož i všechna další rozhodnutí obsahově na uvedenou část rozsudku navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu (č. l. 2133-2140a).

Po vyhlášení shora specifikovaného usnesení obžalovaný výslovně prohlásil, že nežádá opětovné provedení celého hlavního líčení, jež se ve vztahu k němu původně konalo jako proti uprchlému, ani opakování žádného z důkazů provedených v původním hlavním líčení (č. l. 2137). Podle ustanovení § 306a odst. 2 trestního řádu platí, že po zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku vydaného v rámci řízení proti uprchlému (přičemž se nerozlišuje, zda se jako proti uprchlému vedlo celé původní řízení anebo jen jeho část) se provede hlavní líčení jen v rozsahu uvedeném v § 306a odst. 1 trestního řádu. V posledně označeném zákonném ustanovení se přitom uvádí, že pominou-li důvody řízení proti uprchlému, pokračuje se v trestním řízení podle obecných ustanovení a důkazy provedené v předchozím řízení (vedeném proti uprchlému) se v řízení před soudem znovu provedou jen v případě, že o takový postup obžalovaný požádá. Ze znění právě uvedených zákonných ustanovení tak podle názoru soudu jasně plyne, že nepožaduje-li obžalovaný po zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku vydaného v řízení proti uprchlému opětovné provádění důkazů, které byly již provedeny v hlavním líčení konaném v původním řízení, pak je v novém hlavním líčení není třeba znovu provádět. Tentýž názor ostatně zaujalo i trestní kolegium Nejvyššího soudu ČR ve své Zprávě o analýze a vyhodnocení účinnosti novely trestního řádu č. 265/2011 Sb. ve vztahu k soudnímu řízení, vydané dne 29. 9. 2004 pod sp. zn. Ts 42/2003 a publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 36/2004.

Zároveň obžalovaný i státní zástupce shodně vyjádřili souhlas, aby s ohledem na změnu ve složení senátu – konkrétně v osobě jeho předsedy – byl přečten podstatný obsah protokolů o dříve konaných hlavních líčeních v dané věci, a to včetně důkazů při těchto hlavních líčeních provedených (č. l. 2137).

Se zřetelem na skutečnosti uvedené v předchozích dvou odstavcích tak soud v hlavním líčení (jehož předmětem bylo pouze 14 útoků, jimiž byl obžalovaný uznán vinným v původním odsuzujícím rozsudku) znovu neprováděl důkazy provedené již v původním hlavním líčení, jež se konalo jako proti uprchlému, ale postupem podle § 219 odst. 3 věty druhé před středníkem trestního řádu přečetl podstatný obsah protokolů o původně konaném hlavním líčení, jakož i obsah při něm provedených důkazů, a obžalovanému umožnil se k těmto důkazům vyjádřit. Takto tedy soud navázal na dokazování z původního hlavního líčení, v nyní nově konaném hlavním líčení pak v rámci dokazování vyslechl obžalovaného (neboť jak bylo výše zmíněno, v přípravném řízení i původním hlavním líčení byl stíhán jako uprchlý, k jeho výsledku tudíž logicky nedošlo) a provedl listinné důkazy vztahující se vesměs k jeho osobě. Na základě dokazování uskutečněného jak v původním, tak i novém hlavním líčení vzal soud za prokázaný takový skutkový děj, jaký je popsán ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku.

Obžalovaný se při výsledku v hlavním líčení podrobně vyjádřil ke své osobě, v této souvislosti popsal své aktuální osobní i rodinné poměry, o této části jeho výpovědi bude blíže pojednáno v té pasáži odůvodnění rozsudku, která se váže k výroku o trestu. Ve vztahu ke

stíhanému pokračujícímu skutku jen stručně deklaroval, že v dané věci uznává, že je vinen, poté využil svého práva a k věci blíže nevypovídal.

Jelikož z výše popsaného je zřejmé, že oproti původnímu řízení (konanému proti uprchlému) nedošlo v novém hlavním líčení k významnější změně důkazní situace ve vztahu k pokračujícímu skutku, který byl předmětem nynějšího řízení (pouze přibyl usvědčující důkaz v podobě již zmíněného stručného a paušálního doznání obžalovaného obsaženého v jeho výpovědi), lze zopakovat ty relevantní důkazy a skutkové okolnosti z nich vyplývající, kterými se soud zabýval již ve svém původním odsuzujícím rozsudku. V této souvislosti je třeba poznamenat, že soud se v dalším výkladu bude samozřejmě zabývat toliko důkazy a skutečnostmi, jež se vážou ke čtrnácti útokům popsaným ve skutkové větě výroku o vině nynějšího rozsudku, neboť pouze ony byly předmětem nynějšího trestního řízení.

Okolnost, kdy, kde, u kterého bankomatu a s jakým výsledkem se uskutečnily transakce popsané ve skutkové větě výroku o vině rozsudku, vzal soud za prokázanou z detailní zprávy UniCredit Bank, a. s. (jež je právní nástupkyní poškozené Živnostenské banky, a. s.) na č. l. 1555-1610. Uvedená zpráva, o jejíž správnosti a úplnosti nemá soud sebemenší důvod pochybovat, byla vyžádána v řízení před soudem, neboť předchozí sdělení o uvedených skutečnostech poskytnutá zmíněnou bankou v přípravném řízení (632-637, 727-730) byla neúplná, případně neautorizovaná a nepřehledná.

Jak je zřejmé ze zprávy Živnostenské banky, a. s. (č. l. 7-16), a svědecké výpovědi V [REDAKCE] S [REDAKCE] (č. l. 469-474, 1449-1454), v bankomatech této bankovní instituce byly zadrženy mimo jiné plastové karty obsahující taková čísla pravých platebních karet, která jsou uvedena pod body 1), 2), 7), 8) a 14) skutkové větě výroku o vině rozsudku, tedy čísla [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] a [REDAKCE]. K jejich zadržení došlo právě při transakcích popsaných pod body 1), 2), 7), 8) a 14) výrokové části rozsudku. Všechny takto zadržené plastové karty (i některé další, které ale nemají vztah k útokům tvořícím předmět nynějšího řízení) byly bankou fotograficky zadokumentovány (č. l. 18-20) a následně také poskytnuty orgánům přípravného řízení, které je založily do spisu (č. l. 422). Již pouhým pohledem je zřejmé, že tyto plastové karty nejsou autentickými platebními kartami, tedy bankou vydanými platebními kartami, nýbrž se jedná o upravené telefonní karty. Tuto skutečnost navíc dokládá i obsah odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická počítačová expertiza (č. l. 411-421), zpracovaného Kriminalistickým ústavem v Praze, jemuž byly dané plastové karty předloženy ke zkoumání. Ze závěrů tohoto odborného vyjádření totiž plyne, že magnetické proužky na předložených plastových kartách obsahují digitální data čitelná standardním čtecím zařízením. Na okrajích standardně čitelných stop magnetického záznamu byly detekovány zbytkové záznamy – stopy po předchozích zaznamenaných datech. Vzhledem k relativně malému objemu a binárnímu charakteru dat na magnetických proužcích předložených karet byl proveden přímý výpis nalezených datových záznamů po jejich dekódování. Zjištěné údaje potvrzují, že na magnetických proužcích těchto plastových karet byly údaje odpovídající pravým platebním kartám shora uvedených čísel. Vzhledem k velmi malým rozdílům naměřených charakteristik magnetických záznamů předložených plastových karet a ke shodnému obsahu prvních stop všech záznamů lze konstatovat, že standardně čitelné magnetické záznamy všech předložených plastových karet byly velmi pravděpodobně vytvořeny stejným zapisovacím zařízením. Dekódovaná data nalezených zbytkových magnetických záznamů všech předložených plastových karet obsahově odpovídají údajům uvedeným na jednotlivých kartách, jedná se zřejmě o zbytky původních záznamů vytvořených vydavateli karet.

Z již zmíněné zprávy UniCredit Bank, a. s. (č. l. 1555-1610), vyplynulo, že se dále podařilo zajistit mimo jiné i plastové karty obsahující taková čísla pravých platebních karet, která jsou uvedena pod body 3), 4), 5), 6), 9), 10), 11), 12) a 13) skutkové věty výroku o vině rozsudku, čili čísla [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Zadrženy byly při transakcích popsáných pod body 9), 10), 11), 12) a 13) výrokové části rozsudku. Banka soudu zaslala též fotokopie zadržných plastových karet a sdělila, že všechny tyto plastové karty byly znehodnoceny na příslušné pobočce Živnostenské banky, a. s. Ačkoliv tak v tomto případě soud neměl fyzicky k dispozici zadržené plastové karty (a tudíž ani výsledky jejich znaleckého zkoumání), ze zprávy banky je zřejmé, že šlo o napodobeniny pravých platebních karet, jakož i okolnost, jaká čísla měly originální platební karty, jejichž údaje byly na magnetických prouzcích zajištěných plastových karet obsaženy (jedná se o čísla výše uvedená). Třebaže z výše uvedených důvodů zadržené plastové karty nemohly být předmětem znaleckého zkoumání, je podle názoru soudu i z fotografií těchto karet (č. l. 1597-1599) opět naprosto jasné, že se nejednalo o pravé, bankou vydané platební karty, nýbrž o upravené telefonní karty.

Na základě všech výše uvedených důkazů a skutečností z nich vyplývajících tak lze bez důvodných pochybností učinit závěr, že v době, na místech a s výsledkem, jak je popsáno ve skutkové větě výroku o vině rozsudku, byly při tam uvedených transakcích použity nikoliv autentické (bankou vydané) platební karty, nýbrž jejich napodobeniny, tedy jejich padělky. Skutečnost, že zajištěné napodobeniny platebních karet (a nikoli pravé karty uvedených čísel) byly užity i při jednáních pod body 3), 4), 5) a 6) výrokové části rozsudku (při nichž nebyla napodobenina platební karty zajištěna, k tomu došlo až v rámci útoku pod bodem 9) rozsudku), soud opírá o úvahu, že pokud by ten, kdo napodobeninu platební karty k transakci použil, měl k dispozici originální platební kartu daného čísla, jistě by si nepořizoval pro vlastní potřebu napodobeninu takové platební karty a neriskoval by zbytečně zadržení napodobeniny a své trestní stíhání, navíc přehlédnout nelze ani úzkou časovou souvislost mezi útoky pod body 3), 4), 5) a 6) na straně jedné a jednáním pod bodem 9) na straně druhé.

Veškerá jednání tvořící předmět nynějšího trestního řízení se tedy nepochybně stala, a to v podobě uvedené ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku.

Spolehlivě prokázána byla rovněž okolnost, že pachatelem stíhaných útoků byl obžalovaný P. [REDAKCE] L. [REDAKCE] F. [REDAKCE]. Stěžejním usvědčujícím důkazem v tomto směru jsou záznamy z kamerových systémů umístěných u jednotlivých bankomatů, které jsou obsaženy na CD tvořících přílohu spisu, konkrétně na CD označených čísly 3, 5, 6 a 7. V této spojitosti lze spíše jen na okraj poznamenat, že k otázce nahrání dat z kamerových systémů monitorujících předmětné bankomaty na jednotlivá CD i k otázce časových posunů na těchto záznamech se vyjadřovali svědci Š. [REDAKCE] G. [REDAKCE], Ing. P. [REDAKCE] H. [REDAKCE], J. [REDAKCE] S. [REDAKCE] a Ing. F. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE]. Jejich výpovědím ovšem v nynějším rozsudku není třeba věnovat bližší pozornost, neboť v případě obrazových záznamů z kamerových systémů na zmíněných nosičích označených čísly 3, 5, 6 a 7 časové údaje vyplývající z těchto obrazových záznamů korespondují s časovými údaji o realizaci transakcí v bankomatech, jak jsou obsaženy ve výše již zmíněné detailní zprávě UniCreditBank, a. s. (zmíněné svědecké výpovědi měly význam spíše ve vztahu k jednáním, pro něž byli obžalovaní i původně spoluobžalovaný P. [REDAKCE] v původním rozsudku zproštěni obžaloby).

Jak soud konstatoval již ve svém předchozím rozsudku, ve věci nic nebrání tomu, aby

záznamy z kamerových systémů obsažené na uvedených CD nosičích sloužily jako důkaz v trestním řízení. Třebaže v přípravném řízení nebyla věnována pozornost otázce formální použitelnosti daných záznamů z hlediska registrace kamerových systémů tehdejší Živnostenské banky, a. s., u Úřadu pro ochranu osobních údajů, ze soudem vyžádané zprávy daného úřadu (č. l. 1547-1551) vyplynulo, že Živnostenská banka, a. s., měla v době od 1. 7. 2007 do 4. 7. 2007 (čili v době páchání stíhaných útoků) platný zápis do registru zpracování osobních údajů pod č. REG 4216/01 (/010). Oznámení o zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů bylo do registru zapsáno dne 6. 10. 2006 a zrušeno dne 15. 12. 2007, a to v důsledku fúze se společností UniCredi Bank Czech Republic, a. s. Jako místa zpracování údajů měla společnost zapsány pobočky banky, nikoliv jednotlivé bankomaty. Úřad ke zprávě přiložil kopie listin, které znění zprávy osvědčují. Skutečnost, že Živnostenská banka, a. s., měla provozování kamerových systémů registrováno u Úřadu pro ochranu osobních údajů, doložila i samotná UniCreditBank, a. s. (č. l. 1601-1609). V této souvislosti je třeba ještě zmínit, že z výpisu z obchodního rejstříku (č. l. 1465-1482) bylo zjištěno, že společnost UniCrediBank Czech Republic, a. s., byla zapsána do obchodního rejstříku dne 5. 11. 2007 jako nástupnická organizace společnosti HVB Bank Czech Republic, a.s. S účinností od 5. 11. 2007 bylo v obchodním rejstříku zapsáno, že na společnost HVB Bank Czech Republic, a. s., přešlo v důsledku fúze sloučením jmění zanikající společnosti Živnostenská banka, a. s.

Výše uvedené záznamy z kamerových systémů umístěných u jednotlivých bankomatů byly již v původním hlavním líčení provedeny k důkazu přehráním, přičemž podle přesvědčení soudu jsou dostatečně zřetelné, aby bylo možno porovnat pouhým okem podobu zaznamenané osoby s podobou obžalovaného v rozhodné době, jak je zachycena na fotografiích opatřených od orgánů Spolkové republiky Německo (jak o tom bude ještě zmínka níže) a ve spisovém materiálu založených na č. l. 59, 65 a 768 (o autentičnosti těchto fotografií soud neměl sebemenších pochyb, a to tím spíše, že obžalovaný se nového hlavního líčení již účastnil a i přes časový odstup více jak sedmi let je zcela zřejmé, že právě on je skutečně osobou zachycenou na fotografiích dodaných německými orgány).

Ze záznamů z kamerových systémů jednotlivých bankomatů ve spojení s opakovaně již zmíněnou detailní zprávou UniCreditBank, a. s., o transakcích uskutečněných v těchto bankomatech vyplývají následující skutečnosti rozhodné pro závěr o pachatelství obžalovaného.

Dne 2. 7. 2007 ve 20:26:14 hodin došlo k užití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] v terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72, konkrétně k pokusu o výběr částky 2.500,- Kč. Transakce se nezdařila, neboť karta byla bankomatem zadržena. V době, kdy došlo k použití napodobeniny této karty, byl u bankomatu podle obrazového záznamu na CD číslo 3 právě obžalovaný (útok pod bodem 1) rozsudku). Prakticky vzápětí, ve 20:26:36 hodin, došlo k pokusu vybrat z téhož terminálu bankomatu částku 5.000,- Kč pomocí napodobeniny platební karty č. [REDAKCE], což se nepodařilo vzhledem k tomu, že i tato karta byla bankomatem zadržena. I v době této transakce byl u bankomatu podle obrazového záznamu na CD číslo 3 jen obžalovaný (útok pod bodem 2) rozsudku). Dne 3. 7. 2007 došlo k opakovanému použití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] ve stejném terminálu bankomatu Živnostenské banky, tedy v terminálu č. S6CZ 0036, umístěného na adrese Plzeň, Americká 72. Nejprve v 07:44:09 hodin došlo k úspěšnému výběru částky 2.500,- Kč, poté v 07:44:38 hodin k úspěšnému výběru částky 5.000,- Kč. Stejná napodobenina karty byla použita

v 07:45:06 hodin k pokusu o výběr částky 5.000,- Kč, tato transakce ale byla prostřednictvím bankomatu zamítnuta, stejně jako další pokus o výběr částky 2.500,- Kč, ke kterému došlo v 07:45:27 hodin. V době uvedených transakcí s bankomatem manipuloval podle obrazového záznamu na CD číslo 3 rovněž obžalovaný (útoky pod body 3), 4), 5) a 6) rozsudku). Dne 3. 7. 2007 v 19:35:36 hodin byla v terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0043, umístěného na adrese Praha 8, ulice Hornátecká 447, použita napodobenina platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 2.500,- Kč. Transakce byla neúspěšná, napodobenina platební karty byla prostřednictvím bankomatu zadržena. Bezprostředně poté, v 19:35:58 hodin, byla ve stejném terminálu použita napodobenina platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 3.000,- Kč. I tato transakce byla neúspěšná, protože napodobenina platební karty byla prostřednictvím bankomatu zadržena. V době těchto transakcí manipuloval s bankomatem podle obrazového záznamu na CD číslo 5 jen obžalovaný (útoky pod body 7) a 8) rozsudku). Dne 4. 7. 2007 došlo k použití dalších napodobenin platebních karet v terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0032, umístěném na adrese Praha 1, Spálená 82/4. Konkrétně v 07:31:48 hodin došlo k užití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 5.000,- Kč, transakce byla neúspěšná, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena. V 07:32:08 hodin došlo k užití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 5.000,- Kč, i tato transakce byla neúspěšná, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena. V 07:32:27 hodin došlo k užití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 5.000,- Kč, ani tato transakce nebyla úspěšná, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena. V 07:32:50 hodin došlo k užití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 5.000,- Kč, i tato transakce byla neúspěšná, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena. V 07:33:52 hodin došlo k užití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 5.000,- Kč. Také tato transakce byla neúspěšná, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena. V době těchto transakcí manipuloval s bankomatem podle obrazového záznamu na CD číslo 7 toliko obžalovaný (útoky pod bod 9), 10), 11), 12) a 13) rozsudku). Konečně dne 4. 7. 2007 v 08:03:30 hodin došlo k užití napodobeniny platební karty č. [REDAKCE] k pokusu o výběr částky 2.500,- Kč z terminálu bankomatu Živnostenské banky č. S6CZ 0021, umístěného na adrese Praha 5, ulice Štefánikova č. 281/4. Transakce nebyla realizována, neboť karta byla prostřednictvím bankomatu zadržena. V době této transakce manipuloval s bankomatem podle obrazového záznamu na CD číslo 6 opět jen obžalovaný (útok pod bodem 14) rozsudku).

Již na základě výše uvedených skutečností, jež vyplynuly z provedeného dokazování, lze učinit jednoznačný a nepochybný závěr, že právě obžalovaný se dopustil všech útoků popsanych ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku.

Právě uvedený závěr je navíc potvrzován dalšími důkazy. Konkrétně jde zejména o zprávy a spisovou dokumentaci, jež policejním orgánům České republiky zaslaly policejní orgány Spolkové republiky Německo (č. l. 41-50, 57-66, 489-612). Z těchto listinných důkazů se podává, že obžalovaný i původně spoluobžalovaný P [REDAKCE] byli podrobeni prohlídce úředníky pohraniční policie Waidhaus na hraničním přechodu Rozvadov - Waidhaus při příjezdu na území Spolkové republiky Německo vozidlem Škoda Octavia RZ [REDAKCE] dne 4. 7. 2007 kolem 14.35 hodin. V cestovní brašně obžalovaného bylo nalezeno 7 ks britských telefonních karet s magnetickou stopou, antiskimmingový modul a maďarský řidičský průkaz. Byly přečteny magnetické proužky na uvedených telefonních kartách, přičemž bylo zjištěno, že došlo k překódování záznamu, takže karty byly opatřeny daty platebních karet. Taktéž bylo

provedeno šetření ve vztahu k řidičskému průkazu, který byl u obžalovaného nalezen, a odborným zkoumáním bylo konstatováno, že jde o padělek, který se od autentického srovnávacího materiálu liší provedením, konkrétně potiskem látky a technikou tisku. Policejními orgány Spolkové republiky Německo bylo též ověřeno u rumunských úřadů, že obžalovaný i původně spoluobžalovaný P. jsou skutečnými občany Rumunské republiky a byly jim vydány cestovní doklady, kterými se v Německu prokázali.

Doba i místo zajištění a kontroly obžalovaného i původně spoluobžalovaného P., jak se podávají ze zmíněných zpráv a dokumentů poskytnutých policejními orgány Spolkové republiky Německo, korespondují také se záznamem ze systému LOOK (č. l. 67). Z něho plyne, že příjezd výše zmíněného vozidla RZ. na území České republiky byl zaznamenán na hraničním přechodu Rozvadov dne 1. 7. 2007 v 17:13:55 hodin a odjezd byl zaznamenán dne 4. 7. 2007 v 14:43:11 hodin. Podle zprávy Policejního prezidia České republiky, národní jednotky Europolu (č. l. 51-52), bylo policejními orgány SRN zjištěno, že původně spoluobžalovaný P. si výše uvedené motorové vozidlo půjčil, k čemuž použil vlastní platební kartu č. .

Policejní orgány SRN dále poskytly tuzemským policejním orgánům fotografie obžalovaného (jak již bylo výše zmíněno) a barevné fotokopie zadržených 7 kusů plastových karet (č. l. 25). Porovnáním těchto fotokopií karet zadržených u obžalovaného v Německu s plastovými napodobeninami platebních karet zajištěných v České republice v jednotlivých bankomatech při páchání útoků popsanych ve skutkové větě výroku o vině (č. l. 18-20, 422, 1597-1599) je zřejmé, že jde o tentýž typ karet, konkrétně o upravené telefonní karty se shodným potiskem. Navíc ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, expertiza ručního písma (č. l. 396-404, 1406-1407), se podává, že karty zajištěné bankomaty v České republice a fyzicky předložené orgánům přípravného řízení a fotokopie karet zajištěných u obžalovaného ve Spolkové republice Německo obsahují ručně psané číselné a hůlkové texty, které všechny pravděpodobně byly psány jednou osobou.

Důkazy popsané v předchozích třech odstavcích tedy dokládají, že obžalovaný se v době stíhaných útoků pohyboval v České republice, že Českou republiku opustil jen několik hodin po ukončení posledního z těchto útoků a že v této době měl u sebe typově shodné plastové karty jako ty, které coby padělky pravých platebních karet byly užity při stíhaných útocích. Všechny právě uvedené okolnosti tak nepřímou potvrzují správnost závěru o pachatelství obžalovaného, který vyplývá z přímých usvědčujících důkazů v podobě záznamů z kamerových systémů jednotlivých bankomatů ve spojení se zprávou UniCredit Bank, a. s., o transakcích uskutečněných v těchto bankomatech.

Lze proto shrnout, že všechny důkazy výše rozebrané, jež na sebe navazují a vzájemně se doplňují, umožňují ve svém souhrnu bez jakýchkoliv pochybností konstruovat skutkový stav popsany ve výroku o vině tohoto rozsudku. Jde o naprosto shodný skutkový děj, který vzal soud za prokázaný i v původním rozsudku vydaném v rámci řízení proti uprchlému.

Takto zjištěný skutkový děj vykazuje znaky skutkové podstaty jednak pokračujícího zločinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea druhá trestního zákoníku, jednak přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a to z následujících důvodů.

Trestného činu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku v základní skutkové podstatě podle § 234 odst. 3 alinea druhá trestního zákoníku se dopustí pachatel, který padělaný nebo pozměněný platební prostředek použije jako pravý nebo platný. Za platební prostředek trestní zákoník pokládá, jak je zřejmé ze znění jeho ustanovení § 234 odst. 1, mimo jiné nepřenositelnou platební kartu identifikovatelnou podle jména nebo čísla. Právě popsané jednání pachatele musí být zahrnuto úmyslným zaviněním, jak je zřejmé z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.

V posuzované věci obžalovaný podle provedeného dokazování poté, co si za nezjištěných okolností opatřil napodobeniny (padělky) pravých nepřenositelných platebních karet identifikovatelných nejméně podle čísla, tyto napodobeniny použil v případech popsaných ve skutkové větě výroku o vině rozsudku k neoprávněným výběrům finanční hotovosti v bankomatech poškozeného bankovního ústavu, respektive k pokusům o takové výběry, které z různých objektivních důvodů byly neúspěšné. Z pohledu ustanovení § 234 odst. 3 alinea druhá trestního zákoníku tedy padělaný platební prostředek použil jako pravý. Jeho uvedené jednání nepochybně bylo zahrnuto přímým úmyslem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť s ohledem na výše již popsanou podobu napodobenin platebních karet zcela jistě věděl, že jde o neoprávněně zhotovené padělky, tedy si byl vědom, že může porušit zájem na ochraně nepřenositelných platebních karet identifikovatelných minimálně podle čísla a potažmo i zájem na řádném fungování bezhotovostního platebního styku, a takový zájem porušit chtěl.

Trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu či zatají podstatné skutečnosti, čímž způsobí na cizím majetku trestněprávně relevantní škodu. Podstata daného trestného činu tedy záleží v tom, že pachatel jiného uvede v omyl, osoba takto uvedená v omyl v důsledku tohoto omylu provede majetkovou dispozici, v důsledku čehož se pachatel (případně jiná osoba) obohatí a na majetku další osoby vznikne majetková škoda v určité zákonem předvídané výši. Podle ustanovení § 120 trestního zákoníku přitom platí, že uvést někoho v omyl či využít něčího omylu lze i provedením zásahu do počítačových informací nebo dat, zásahu do programového vybavení počítače nebo provedením jiné operace na počítači, zásahu do elektronického nebo jiného technického zařízení, včetně zásahu do předmětů sloužících k ovládání takového zařízení, anebo využitím takové operace či takového zásahu provedeného jiným. Těžším následkem ve smyslu ustanovení § 209 odst. 3 trestního zákoníku u daného trestného činu je způsobení větší škody. Takovou škodou se podle ustanovení § 138 odst. 1 trestního zákoníku rozumí škoda dosahující nejméně částky 50.000,-- Kč (a současně nedosahující částky 500.000,--Kč).

V projednávaném případě bylo provedeným dokazováním zjištěno, že obžalovaný za pomoci napodobenin (padělků) platebních karet provedl neoprávněné výběry finanční hotovosti v bankomatech i pokusy o takové výběry (které z různých důvodů byly neúspěšné), a to v celkové částce přesahující 50.000,--Kč a současně nedosahující hranice 500.000,--Kč. Při každém takovém výběru přitom příslušná banka (a to skrze použitý bankomat), k účtu jejíhož klienta se vztahoval užitý padělek platební karty, byla uvedena v omyl, neboť se domnívala, že výběr provádí prostřednictvím své pravé platební karty onen klient coby oprávněná osoba, ačkoliv ve skutečnosti šlo o neoprávněný výběr obžalovaným za pomoci napodobenin platební karty. Na základě takto vyvolaného omylu pak banka skrze bankomat provedla majetkovou dispozici (vydala finanční hotovost), v jejímž důsledku jí vznikala majetková škoda a současně docházelo k neoprávněnému obohacování obžalovaného,

respektive (v případech neúspěšných pokusů o výběr) k uvedené majetkové dispozici, způsobení škody ani neoprávněnému obohacení sice nedošlo, avšak počínání obžalovaného k tomuto trestněprávnímu následku zjevně bezprostředně směřovalo. Právě uvedené skutečnosti jasně dokládají, že obžalovaný sebe obohatil tím, že záměrně uvedl jiného v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, přičemž částečně čin dokonál a částečně se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k uvedenému následku, jehož se dopustil v úmyslu tento následek spáchat, avšak k jeho způsobení nedošlo. Z pohledu trestního zákoníku tedy naplnil všechny zákonné znaky trestného činu (přečinu) podvodu v kvalifikované skutkové podstatě podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. I ve vztahu k tomuto trestnému činu si obžalovaný počínal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť chtěl porušit zájem chráněný ustanovením § 209 trestního zákoníku, čili zájem na ochraně majetku.

Obžalovaný se obou výše uvedených trestných činů dopustil formou pokračování, neboť jeho jednotlivé dílčí útoky popsané ve skutkové větě výroku o vině rozsudku naplnily skutkovou podstatu stejných trestných činů a ve věci jsou dány i další objektivní a subjektivní znaky pokračování v trestném činu ve smyslu ustanovení § 116 trestního zákoníku.

Z pohledu dřívějšího trestního zákona trestněprávně relevantní jednání obžalovaného nese znaky pokračujících trestných činů padělání a pozměňování peněz podle § 140 odst. 2 alinea druhá ve spojení s § 143 a podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2, a to při v zásadě shodné argumentaci jako je výše uvedená (s tím rozdílem, že u trestného činu podvodu by těžším následkem jako okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby bylo způsobení škody nikoli malé, tedy ve smyslu § 89 odst. 11 dřívějšího trestního zákona škody přesahující 25.000,--Kč).

Jelikož stíhaný pokračující skutek byl spáchán za účinnosti dřívějšího trestního zákona, avšak soud o něm rozhodoval za účinnosti nového trestního zákoníku, bylo třeba se zabývat časovou působností trestních zákonů. Podle § 2 odst. 1 nového trestního zákoníku platí, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější (shodně byla časová působnost definována i v § 16 odst. 1 dřívějšího trestního zákona). Trestností se v právní teorii i praxi rozumí veškeré podmínky významné pro výrok o vině i o trestu.

Jak bylo výše vysvětleno, stíhané pokračující jednání obžalovaného je trestné podle obou trestních zákonů. Na trestný čin padělání a pozměňování peněz podle § 140 odst. 2 alinea druhá trestního zákona (ve spojení s § 143 trestního zákona) stanoví uvedený zákon trest odnětí svobody v rozpětí od pěti do deseti let, u trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 trestního zákona je sazba trestu odnětí svobody od šesti měsíců do tří let. Ve smyslu § 35 odst. 1 trestního zákona by bylo nutno obžalovanému ukládat trest úhrnný v sazbě za čin přísněji trestný, tedy v sazbě od pěti do deseti let. Naproti tomu zločin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea druhá trestního zákoníku tento zákoník postihuje sazbou trestu odnětí svobody od tří do osmi let, na přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku pak dopadá sazba trestu odnětí svobody v rozmezí od jednoho roku do pěti let. I podle trestního zákoníku je namístež obžalovanému trest ukládat ve smyslu § 43 odst. 1 jako úhrnný, a to v sazbě za čin přísněji trestný, tedy v sazbě od tří do osmi let. Z právě popsaného srovnání relevantních trestních sazeb jasně plyne, že pro obžalovaného je příznivější aplikace nového trestního

zákoníku.

Ze všech výše uvedených důvodů soud i v nynějším rozsudku – stejně jako v rozsudku původním – počínání obžalovaného podřadil pod skutkovou podstatu jednak pokračujícího zločinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea druhá trestního zákoníku, jednak přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

V průběhu dokazování soud nezjistil jakékoliv skutečnosti, které by vyvolávaly pochybnosti o trestní odpovědnosti obžalovaného z hlediska přičetnosti a které by tak zakládaly potřebu zkoumat jeho duševní stav.

Jak již bylo v odůvodnění rozsudku uvedeno, obžalovaný se v rámci své výpovědi podrobněji vyjádřil ke svým osobním poměrům i k průběhu předávacího řízení. Z jeho vyjádření se podává, že již třetím rokem žije ve Velké Británii s družkou, která je britskou státní občankou a jejíž rodina jej dobře přijala, tři roky je také zaměstnán u tamní renomované společnosti, zde prošel několika pozicemi a postupně se vypracoval, nyní působí jako bezpečnostní technik. I přes skutečnost, že ve věci probíhalo předávací řízení, které skončilo jeho předáním, s ním uvedený pracovní poměr ukončen nebyl a nadále tedy trvá. K vlastnímu průběhu předávacího řízení obžalovaný uvedl, že po zadržení realizovaném na základě evropského zatýkacího rozkazu v říjnu 2013 byl po několika dnech propuštěn z vazby za současného přijetí peněžité záruky a stanovení vícero omezení, která všechny dodržoval, a poté, co bylo definitivně rozhodnuto o jeho předání, se dobrovolně dostavil na letiště, aby se předání mohlo realizovat. Co se týče jeho trestní minulosti, obžalovaný podle svého vyjádření byl v roce 2007 postižen ve Spolkové republice Německo za držení padělaného řidičského průkazu, v roce 2008 v Maďarsku za podvod a v roce 2009 ve Velké Británii za držení náčiní určeného ke spáchání krádeže. V České republice ani ve svém domovském státě trestán nebyl, vyjma nyní projednávané věci se proti němu žádné trestní řízení nevede.

Je třeba konstatovat, že žádné z výše popsanych tvrzení obžalovaného nejen nebylo ničím vyvráceno, ale některá z nich naopak byla osvědčena. Konkrétně obhajoba v hlavním líčení doložila potvrzení britského zaměstnavatele obžalovaného obsahující jeho kladné hodnocení i další trvání pracovního poměru, jakož i prohlášení družky obžalovaného a některých jejích příbuzných potvrzující existenci obžalovaným zmiňovaného družského poměru, tato potvrzení a prohlášení byla vyhotovena pro britské právníky zastupující obžalovaného v extradičním řízení. Další vyjádření obžalovaného byla dokonce prokázána. Z opisů rejstříku trestů vyžádaných soudem (č. l. 2171-2176) i z rozhodnutí justičního orgánu Spolkové republiky Německo (č. l. 549-552) je totiž skutečně zřejmé, že obžalovaný byl v Německu i Velké Británii odsouzen za taková jednání, která popisoval. Zprávy na č. l. 2119-2121 zase potvrzují údaje obžalovaného o jeho vazebním zajištění v průběhu extradičního řízení ve Velké Británii (listiny na č. l. 2120-2121 jsou sice v anglickém jazyce a soud dosud neobdržel od tlumočnicka jejich překlad do českého jazyka, nicméně obsahově identické listiny byly již v původním řízení doloženy a přeloženy do češtiny ve vztahu k původně spoluobžalovanému P██████, jak je zřejmé z č. l. 1299-1311, je tudíž zřejmý jejich obsah i pro osobu neznalou anglického jazyka). Proto soud výše uvedené údaje vztahující se k obžalovanému, jak vyplynuly z jeho výpovědi i zmíněných listin, vzal za prokazané.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z hledisek pro posuzování této otázky

rozhodných, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Bral tedy v potaz povahu a závažnost stíhaného jednání, osobu obžalovaného i jeho poměry, jeho postoj ke spáchaným činům, jakož i okolnosti polehčující a přitěžující.

V odůvodnění tohoto rozsudku již bylo vysvětleno, že přísněji trestným z trestných činů, jejichž skutkovou podstatu počinání obžalovaného naplnilo, je zločin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea druhá trestního zákoníku. Podle tohoto zákonného ustanovení tak bylo třeba ukládat trest jako úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Trestní sazba dopadající na uvedený trestný čin činí tři až osm let odnětí svobody. V posuzovaném případě ovšem obžalovanému nebylo možno uložit trest přísnější než nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří roků. Důvodem je skutečnost, že právě takový trest byl obžalovanému uložen v rámci původního řízení vedeného jako proti uprchlému, přičemž podle § 306a odst. 4 trestního řádu platí, že dojde-li ve smyslu § 306a odst. 2 trestního řádu ke zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku, který byl vydán v řízení proti uprchlému, pak v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v neprospěch obžalovaného (uvedené omezení soud samozřejmě respektoval i ve vztahu ke všem dalším výrokům rozsudku).

Obžalovanému přitěžovalo, že ve věci spáchal dva trestné činy (§ 42 písm. n) trestního zákoníku), k čemuž je ovšem nutno poznamenat, že znaky těchto trestných činů byly naplněny jediným (byť pokračujícím skutkem), tedy v jednočinném souběhu. V neprospěch obžalovaného hovoří rovněž zavinění ve formě přímého úmyslu (ve vztahu k oběma trestným činům) a ziskuchtivá pohnutka, nicméně ani tyto skutečnosti nezvyšují závažnost stíhaného jednání nijak významně, neboť jde o poměrně typické znaky trestných činů, jejichž znaky stíhané jednání naplnilo. Na druhé straně jako okolnost snižující stupeň společenské škodlivosti stíhaného jednání soud vnímá, že majetková škoda, která byla tímto jednáním způsobena (respektive k němuž směřovala), nebyla nijak výrazná, v rámci zákonného rozpětí větší škody, která byla těžším následkem u trestného činu podvodu podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku, byla mírně nad jeho spodní hranicí. V potaz je třeba vzít taktéž časový odstup od spáchání stíhaného jednání.

Po zvážení výše uvedených skutečností významných pro druh a výměru trestu, které byly dány a známy již v původním řízení (vedeném proti uprchlému), a při zohlednění okolnosti, že tehdy nebyly k dispozici bližší údaje o obžalovaném (vyjma toho, že měl opakované problémy se zákonem), tedy údaje relevantní pro zhodnocení prognózy jeho resocializace, soud při vydání předchozího rozsudku pokládal za adekvátní a obžalovanému tedy uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří roků, tedy represivní trest na spodní hranici zákonné trestní sazby.

Při nynějším rozhodování o otázce trestu ovšem soud musel vzít do úvahy některé nově nastalé, případně nově zjištěné okolnosti, které všechny hovoří ve prospěch obžalovaného. Předně se jedná o postoj obžalovaného ke stíhanému jednání i jeho přístup k nově probíhajícímu trestnímu řízení po zrušení původního rozsudku vydaného v řízení proti uprchlému. Jak bylo již opakovaně zmíněno, obžalovaný se k útokům, pro něž byl nyní stíhán, v rámci své výpovědi doznal, byť tak učinil jen strohým, jedinou větou obsahujícím prohlášením. Tentýž jeho postoj ke stíhanému jednání byl patrný i z jeho závěrečné řeči, v níž nad svým konáním také vyjádřil lítost. Kromě toho obžalovaný, jak bylo také již uvedeno, po zrušení původního rozsudku vydaného v řízení proti uprchlému nepožadoval v novém řízení

opakování žádného z důkazů, které byly provedeny v původním hlavním líčení, ačkoliv mu právo domáhat se tohoto postupu přiznává ustanovení § 306a odst. 1, 2 trestního řádu. To se zcela nepochybně promítlo do rychlosti nového řízení, v němž bylo věc možno projednat a rozhodnout během jediného hlavního líčení. Neméně podstatnou je okolnost, že od vydání dřívějšího rozsudku (vydaného v řízení proti uprchlému) uplynuly další tři roky, mezi spácháním stíhaného jednání a vydáním nynějšího rozsudku je tak časový odstup více jak sedmi a půl let. Okolnost, že obžalovaný se trestnímu řízení vyhýbal, přitom byla jen jedním z několika faktorů, které měly za následek zmíněný výrazný časový odstup (mezi další faktory patří skutečnost, že trestní stíhání obžalovaného, vedené tehdy jako proti uprchlému, bylo zahájeno až bezmála po dvou letech od stíhaného jednání, dále okolnost, že extradiční řízení ve Velké Británii, které vyústilo v předání obžalovaného do České republiky, trvalo více jak rok, aniž by na tom měl obžalovaný vinu, ještě výraznější dobu probíhalo dřívější předávací řízení ohledně původně spoluobžalovaného P.). Konečně je třeba zohlednit i nynější osobní, rodinné a pracovní poměry obžalovaného, jak byly v novém hlavním líčení zjištěny a shora popsány.

Existence právě uvedených okolností je podle přesvědčení soudu důvodem, aby mu nynějším rozsudkem byl uložen v porovnání s rozsudkem dřívějším mírnější trest. Soud zvažoval, zda takové zmírnění bude mít podobu nižší výměry téhož druhu trestu, jaký byl stanoven předchozím rozsudkem, tedy nepodmíněného trestu odnětí svobody (který by tak byl ukládán pod spodní hranici zákonné trestní sazby při aplikaci ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku) anebo uložení mírnějšího druhu trestu, konkrétně podmíněného trestu odnětí svobody. Přiklonil se přitom k druhé z uvedených variant, neboť – opět se zřetelem na okolnosti popsané v předchozím odstavci – uplatnění přímé trestní represe ve věci pokládá za nepřiměřeně přísné a současně považuje za splněné zákonné předpoklady předvídané ustanovením § 81 odst. 1 trestního zákoníku. Podle něho soud může podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta, jestliže vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu má důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu. V posuzované věci podmíněný odklad trestu odnětí svobody nevylučují ani okolnosti případu (neboť konkrétní míra závažnosti stíhaného jednání není v rámci závažnosti typové nijak vysoká, dokladem čehož je ostatně skutečnost, že již původním rozsudkem byl obžalovanému trest odnětí svobody stanoven na samé spodní hranici trestní sazby, původně spoluobžalovanému P. byl tímž rozsudkem za v zásadě totožné a navíc rozsáhlejší trestněprávní jednání uložen také trest odnětí svobody na spodní hranici trestní sazby, a to dokonce v podmíněné formě), ani osoba obžalovaného a prostředí, v němž aktuálně žije a pracuje (ačkoliv obžalovaný měl v minulosti problémy se zákonem, jeho dřívější postihy v jiných státech byly za méně závažné delikty a navíc jsou již staršího data, vše nasvědčuje tomu, že obžalovaný přehodnotil svůj dříve odmítavý postoj k respektování společenských a právních norem a již několik let žije bezproblémovým životem).

Soud proto obžalovanému uložil výchovný trest v podobě podmíněného trestu odnětí svobody ve výměře tří roků při stanovení zkušební doby v trvání pěti roků. Důvodem ke stanovení maximální možné zkušební doby podmíněného odsouzení byla již zmíněná skutečnost, že obžalovaný v minulosti projevil inklinaci k páčání trestněprávních deliktů, proto je namístě sledovat jeho chování po delší období. V této spojitosti je třeba obžalovaného upozornit, že pokud by si z nynějšího odsouzení nevzal náležité ponaučení a nevedl v určené

zkušební době řádný život, soud přistoupí podle příslušných ustanovení trestního zákoníku k nařízení výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, jemuž byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12. ledna 2014

Mgr. Martin Kantor, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kateřina Votípková